

Γιώτα Ιωαννίδου, εκπαιδευτικός

Το 2008 η κυβέρνηση «όπλισε» το μυαλό και το χέρι του αστυνομικού που δολοφόνησε τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο, στέλνοντας το μήνυμα πως το κράτος δεν θα διστάσει μπροστά σε τίποτα προκειμένου να μην μετατραπεί η οργή της νεολαίας σε αμφισβήτηση της πολιτικής της. Σήμερα, λίγες ημέρες πριν από την επέτειο εκείνου του «μαύρου» Σάββατου επανέρχεται σύσσωμο το μπλοκ της αστικής εξουσίας, για να «δολοφονήσει» το φίλο του Αλέξανδρου, Νίκο Ρωμανό, στα χέρια του οποίου είχε αφήσει την τελευταία του ανάσα. Τώρα δεν έχει ανάγκη η κυβέρνηση από «εκτελεστικά όργανα». Την εκτέλεση την αποφασίζει κατευθείαν το Υπουργείο παιδείας, η δικαστική εξουσία, ο πρόεδρος της Δημοκρατίας. Δε χρειάζονται όπλα και αίματα. Αρκεί να αρνηθείς σε ένα παιδί το δικαίωμα να σπουδάσει ενώ είναι στη φυλακή και ενώ έχει όλες τις νόμιμες προϋποθέσεις αλλά και το κατοχυρωμένο δικαίωμα να το κάνει. Δηλαδή να του αρνηθείς το μοναδικό παράθυρο ελευθερίας του, στον κόσμο. Αρκεί δηλαδή να παραβιάσεις το νόμο που υπάρχει, απροκάλυπτα. Και μετά να αδιαφορείς όταν διεκδικεί το δικαίωμά του με απεργία πείνας ή να διατάσσεις εξαναγκασμένη πρόσληψη τροφής όταν φλερτάρει με το θάνατο, παραβιάζοντας την προσωπική του ελευθερία και κάθε ιατρική δεοντολογία.

Δεν πρόκειται για αναληψία γενικά. Αλλά για μήνυμα με πολλούς αποδέκτες.

Τους εκπαιδευτικούς και την εκπαίδευση. Δεν υπάρχει ομορφότερη στιγμή για έναν δάσκαλο από αυτή, που προσπερνώντας τις πολλαπλές δυσκολίες και τα εμπόδια που ορθώνει συνεχώς στην εκπαίδευση η ακολουθούμενη πολιτική, τις αντικειμενικές και υποκειμενικές αντιξοότητες, καταφέρνει να «νικήσει» με τους μαθητές του. Ο δάσκαλος του Ρωμανού, ήταν τυχερός που δοκίμασε αυτή την ικανοποίηση με την επιτυχία του στις πανελλαδικές εξετάσεις. Η κυβέρνηση φυσικά έχει άλλες προτεραιότητες. Πρέπει να εμπεδώνεται ένα: επιτρέπεται να νικούν μόνο οι υπάκουοι. Τα όμορφα τα λόγια τα μεγάλα για «πρώτα ο μαθητής» και τα περί παιδείας, ξεκινούν από κει και πέρα. Καινοτομία είναι οι επιχειρηματικές δράσεις κι όχι το «μάθε παιδί μου γράμματα» και η δημιουργικότητα είναι «καθ' υπόδειξη». Κανείς δεν επιτρέπεται να αμφισβητεί το όριο του προδιαγεγραμμένου

σκηνικού και μάλιστα χωρίς να ευγνωμονεί τους κυβερνώντες.

Τη νεολαία για μια ακόμη φορά. Τώρα μάλιστα που βγήκαν πάλι τα «θρασίμια» στους δρόμους... Το δικαίωμα στη μόρφωση δεν είναι... δικαίωμα. Είναι παραχώρηση της κυβέρνησης, του υπουργείου και των επιχειρηματικών και ευρωπαϊκών εταίρων τους. Όποτε κρίνει το αφαιρεί. Όποτε θέλει το διαγράφει.

Και προς όλους. Την ελευθερία και τους νόμους, τα δικαιώματα και τη δικαιοσύνη τα ορίζει η εξουσία. Κι όποιος «βγάζει τη γλώσσα» του σ' αυτή, πρέπει να αφανιστεί από τα μάτια της «κοινής γνώμης».

Φόβο θέλουν να σκορπίσουν και την πεποίθηση ότι τίποτε δεν μπορεί να γίνει χωρίς τη διαταγή τους. Γιατί όμως; Κανένας ή πολύ λίγοι θα μάθαιναν το γεγονός αν ο Ρωμανός φοιτούσε κανονικά στη σχολή που πέρασε όπως νομίμως γινόταν, με συγκεκριμένο τρόπο και για τους υπόλοιπους κρατούμενους μέχρι τώρα. Γιατί ο δικός τους φόβος είναι μεγαλύτερος. Πληθαίνουν οι κραυγές στον ορίζοντα και οι προσδοκίες ζώντων ανθρώπων που απειλούν την πολιτική τους. Μπορεί οι πλατείες να μην είναι πάλι γεμάτες, αλλά το ποδοβολητό επελαυνόντων γεγονότων ακούγεται από τις ρωγμές του κρισιακού σκηνικού.

Οι εκπαιδευτικοί έχουν χρέος απέναντι στους μαθητές τους και στην εκπαιδευτική τους ιδιότητα, να μην αφήσουν το Νίκο Ρωμανό μόνο του, σε αυτή του τη διεκδίκηση. Κι όχι μόνο με υπογραφές. Για να συνεχίσει η μόρφωση να αποτελεί παράθυρο ελευθερίας και πεδίο διαμόρφωσης των ανθρώπων, ακόμη και στη φυλακή. Τα εκπαιδευτικά συνδικάτα, οι ΕΛΜΕ και οι διδασκαλικοί σύλλογοι, να πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση, με παραστάσεις, κινητοποιήσεις και άμεση απαίτηση ικανοποίησης του αιτήματος φοίτησης. Οι πολιτικές δυνάμεις που αρνούνται ή ολιγωρούν, πρέπει να δοθούν σε κοινή θέα και κριτική. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να προφασιστεί ότι «δε ξέρει»....